

Sångpostillan - Påskdagen

Bidrag från Bengt Pleijel
2011-04-13
Senast uppdaterad 2019-04-14

Påskdagen

Dagens bön: Låt oss be om delaktighet i den seger över döden, som Kristus denna dag har vunnit.

Tystnad.

Evige Gud, du som förde ditt folk ut ur slaveriet i Egypten och befälde det att årligen fira påsk – för oss ut ur vår bundenhet och ge oss del av vårt påskalamm Jesus Kristus, som denna dag har segrat över döden och nu med dig, Fader, och den helige Ande lever och råder från evighet till evighet.

Dagens budskap: Kristus är uppståndenJohannesserien:

Jona 2:1-11, Apostlagärningarna 13:32-37, Johannes 20:1-18, Psalt 118:15-24.Matteusserien finns i tredje årgången, Markusserien i första årgången och Lukasserien i andra årgången

Dagens sång: Vi sjunger in Påskdagens budskap med hjälp av melodin på refrången i psalmen 122.O kom låt oss tillbedja /3/ vår Herre Krist.

Vill du höra Bengt Pleijel predika och Anne Mette Pleijel Johnsson läsa text och sjunga? Klicka här!

Dagens predikan: Vi lyssnar till Påskdagens evangelium från Johannes 20:1-18

Tidigt på morgonen efter sabbaten, medan det ännu var mörkt, kom Maria från Magdala ut till graven och fick se att stenen för ingången var borta. Hon sprang genast därifrån och kom och sade till Simon Petrus och den andre lärjungen, den som Jesus älskade: ”De har flyttat bort Herren ur graven, och vi vet inte var de har lagt honom.” Petrus och den andre lärjungen begav sig då ut till graven. De sprang båda två, men den andre lärjungen sprang fortare än Petrus och kom först fram till graven. Han lutade sig in och såg linnebindlarna ligga där men gick inte in. Simon Petrus kom strax efter, och han gick in i graven. Han såg bindlarna ligga där, liksom duken som hade täckt huvudet, men den låg inte tillsammans med bindlarna utan hoprullad på ett ställe för sig. Då gick också den andre lärjungen in, han som hade kommit först till graven. Och han såg och trodde. Ännu hade de nämligen inte förstått skriftens ord att han måste uppstå från de döda. Lärjungarna gick sedan hem igen.

Men Maria stod och grät utanför graven. Gråtande lutade hon sig in och fick då se två änglar i vita kläder sitta där Jesu kropp hade legat, en vid huvudet och en vid fötterna. Och de sade till henne: ”Varför gråter du, kvinna?” Hon svarade: ”De har flyttat bort min herre, och jag vet inte var de har lagt honom.” När hon hade sagt det vände hon sig om och såg Jesus stå där, men hon förstod inte att det var han. Jesus sade till henne: ”Varför gråter du, kvinna? Vem letar du efter?” Hon trodde att det var trädgårdsvakten och svarade: ”Om det är du som har burit bort honom, herre, så säg mig var du har lagt honom, så att jag kan hämta honom.” Jesus sade till henne: ”Maria.” Hon vände sig om och sade till honom: ”Rabbouni!” (det är hebreiska och betyder mästare). Jesus sade: ”Rör inte vid mig, jag har ännu inte stigit upp till min fader. Gå till mina bröder och säg dem att jag stiger upp till min fader och er fader, min Gud och er Gud.” Maria från Magdala gick då till lärjungarna och talade om för dem att hon hade sett Herren och att han hade sagt detta till henne.

Det var på tidigt på morgonen efter sabbaten, som det hände, skriver Johannes. Det är den dag vi kallar söndag. Söndag betyder solens dag. Det var romarna som kallade denna dag så. Dagen fick sitt namn efter himlavalvets starkaste ljuskälla – solen. Men denna söndag – kristenhetens första söndag, fick några människor se en ännu starka ljuskälla. De såg hur Jesus, livets ljus, segrar över döden och över mörkret. ”Här var mellan ljuset och mörkret en strid. Dock segrade ljuset till evig tid” (sv Ps 146:2).

Det som hände med Jesus på första veckodagen om morgonen, gjorde att man började fira denna dag som gudstjänstdag. Den blev Herrens dag.

Den blev inte med en gång vilodag. För de första kristna var den i tre århundraden en arbetsdag. Innan man gick till arbetet kl 4 på morgonen, samlades man till gudstjänst. Sedan vidtog arbetet som pågick till kl 10 på kvällen. Söndagen var inte en vilodag utan en gudstjänstdag. Att just denna dag blev en gudstjänstdag var inte mindre än en religiös revolution. Tyngdpunkten låg inte längre i vad vi skulle göra utan i vad Herren gjort. Inte en ängslig observans om hur man skall fira sabbaten utan i en glädjefylld tillbedjan inför den Herre, som segrat över döden. De av oss som levde förr i världen kommer ihåg att söndagen då var den första dagen i veckan, då man såg framåt och för att ta emot uppståndelsens kraft för veckan som kom. Nu är det den sista dagen i veckan, då vi ser tillbaka på vad som hänt.

Ja, vad var det som hände tidigt på morgonen efter sabbaten? Låt oss nu ta sällskap med kvinnorna och apostlarna som besökte graven denna morgon. Det första som möter dem är inte påskdagsjubel och trumpeter och hallelujarop. Vi känner deras

smärta, deras undran, deras frågor. Vi, liksom de går inte på vad som helst. Vi måste undersöka vad som hänt.

Vi sjunger: KOM, LÅT OSS UNDERSÖKA /3/ VAD SOM NU HÄNT?

Lägg först märke till att ingen av Jesu närmaste väntade att Jesus skulle uppstå. Långfredagens hemska händelser hade slagit a i spillror för dem. Jesus var borta. Jesus var död. Deras kristendom hade kraschat.

Tidigt på morgonen efter sabbaten, medan det ännu var mörkt, kom Maria från Magdala ut till graven. Det var verkligen mörkt för Maria. Jesus hade betytt oerhört mycket för henne. Jesus hade befriat henne från starka demoniska band. Hon och några andra kvinnor vandrade med Jesus och hans lärjungar och tjänade dem med sina tillgångar (Luk 8:2-3).

För Maria var allt hemskt och mörkt just nu. Allt som var ljust och gott var bara ett minne. Jesus var borta. Jesus var död.

Maria är nu på väg till graven. Säkerligen är hon inte ensam. I nästa vers talar hon om vi. Maria, Jakobs mor och Salome, som Markus berättar om, var säkerligen också med. De gick inte till graven med förhoppning att ett under skulle ha skett. De gick dit av samma skäl, som vi går till våra käras gravar: för att vårda den och för att minnas och sörja. De hade med sig välluktande kryddor för att smörja Jesu kropp. Säkerligen visste de inte om att Josef och Nikodemos redan gjort det.

För Maria Magdalena var det mycket mörkt nu. Och hennes mörker blev ännu mörkare, när hon kom fram till graven. Enligt Markus samtalar hon och de andra kvinnorna med varandra om hur de skall komma in i graven. Framför den låg en mycket stor sten. Vem skall vältra undan den tunga stenen? (Sv Ps 462:1) När Maria nu kommer närmare, får hon se att stenen är borta. Någon har vältrat undan den tunga stenen (Sv Ps 462:2) Förmodligen tittar hon också in i graven och får se att Jesus inte är där.

Vilken förskräcklig upptäckt! Han är inte där! HAN ÄR INTE DÄR!!!!

Det enda hon kunde tänka sig var att någon rövat bort Jesu kropp. Detta var något som bara förökade deras förtvivlan. Nu skulle de inte ens ha en grav att gå till för att sörja och minnas sin Mästare.

Därför skyndar hon därifrån. Hon springer. Först till Petrus. Sedan till Johannes.

Hon ropar. Hon skriker: De har tagit honom! De har tagit honom! Kom! De har flyttat bort Herren ur graven, och vi vet inte var de har lagt honom. KOM HJÄLP OSS HITTA JESUS /3/ HAN ÄR EJ HÄR.

Då beger sig Petrus och Johannes till graven. Men de går inte. De springer. De tävlar om att komma först. Johannes, som berättar om detta, säger att han kom först. De sprang båda två, men den andre lärjungen sprang fortare än Petrus och kom först fram till graven.

Varför berättar Johannes detta? Knappast för att skryta? Själva språngmarschen betyder ingenting för händelsen. Men att den detaljen står här, säger oss att det var ett ögonvittne som var med. Man har inte efteråt suttit och hittat på det här med Jesu uppståndelse. Det har verkligen hänt. Och ögonvittnena tar med några livfyllda, dramatiska händelser omkring uppståndelsens under.

När Johannes kommer fram till graven lutar han sig in. Vad får han då se? Han lutade sig in och såg linnebindlarna ligga där, men gick inte in.

När Jesus togs ned från korset hade man lindat kroppen med linneremсор varv efter varv och för varje varv hade man lagt dit välluktande kryddor, en slags salva som torkade mycket fort. Bindlarna bildade därför rätt snart ett stelnat höljde omkring kroppen. Det var dessa bindlar Johannes såg. Men han såg inte Jesu kropp.

Det står att Johannes inte gick in i graven. Han stannade utanför i eftertänksam begrundan. Kanske i förundran. Förundran låter oss stanna till, tänka till, ana att något mer kommer.

Vad tänkte han?

Kanske detta: Om ett gravrov hade skett, varför hade man då gjort sig mödan att först ta bort linnebindlarna.

Var det kanske något annat som skett?
Något oerhört!

Johannes står utanför i begrundan. Ja, i förundran. Förundran låter oss stanna till, tänka till, ana att något mer kommer.

Vi ställer oss nu bredvid Johannes och vi stannar med honom i förundran. KOM LÅT OSS NU FÖRUNDRAS /3/ VID JESU GRAV.

När sedan Petrus kommer fram, går han in i graven. Petrus är här som annars den handlingskraftige, den impulsive.

Också han får se linnebindlarna ligga där. Petrus kommer närmare. Han vill undersöka den här saken. Och han får inte bara se linnebindlarna utan också duken som hade täckt huvudet men den låg inte tillsammans med bindlarna utan hoprullad på ett ställe för sig.

Allt ligger i ordning. Om några gravrövare skulle gjort sig mödan att först ta bort bindlarna från Jesu kropp, skulle de säkerligen slängt dem omkring sig. Men allt ligger i ordning,

Att huvudduken ligger för sig på ett särskilt ställe hopvecklad, kan tyda på att den fortfarande hade den form, som då den satt på huvudet.

Då går också Johannes in i graven. Han fick se det som Petrus sett med linnebindlarna och huvudduken. Och då står det om Johannes: han såg och trodde.

Johannes var den förste som förstod vad som hade skett. Jesus var uppstånden. Johannes såg vad som hade skett och han såg och trodde att Jesus var uppstånden från de döda.

Och Johannes kom ihåg vad Jesus hade en gång sagt: Detta är min Faders vilja att alla som ser Sonen och tror på honom skall ha evigt liv. Och jag skall låta dem uppstå på den sista dagen (Joh 6:40).

Men de andra trodde inte och förstod inte, säger Johannes. De han syftar på var Petrus och de andra lärjungarna och kvinnorna. De hade nämligen inte förstätt skriftens ord att han skulle uppstå från de döda. Lukas berättar att den uppståndne Jesus måste öppna deras sinnen så att de kunde förstå skrifterna (Lukas 24:44-49).

Det är detta som den uppståndne och levande Herren vill göra också med oss. Han vill öppna våra sinnen. Våra sinnen är tillslutna. Någon måste öppna dem så att vi kan förstå vad det är som verkligen hänt och vad det betyder för oss. Vi ber om det: JESUS GÖR ETT UNDER /3/ SÅ ATT VI SER.

Johannes fortsätter med att berätta om Maria från Magdala.

Det var vinter för Maria nu. Plötsligt hade allt som var varmt och fint bara blivit helt djupfryst. Emmausvandrarna hade varandra att tala med (Luk 24:14 ff). De kunde dela smärtan och sorgen och besvikelsen med varandra. Men Maria var alldeles ensam.

Maria står och gråter utanför graven. Jesus hade betytt så mycket för henne. Jesus hade befriat henne från sju onda andar. Det betyder inte att hon var mentalsjuk. Hon hade säkerligen fångats in i det ockulta, övat svartkonst, gått över till Satans område, fått kontakt med onda andar. Det är ju precis detta som händer idag. Där kristendomen går ut, kommer något annat in i stället.

Jesus hade befriat Maria Magdalena. Och det finns många idag, som kan vittna om hur Jesus befriat dem från denna fångenskap i det ockulta. Jesus hade befriat Maria, gett henne hennes människovärde tillbaka. Andra hade sett ned på henne. Jesus hade rest henne upp. Men nu var Jesus död. Allt som var ljus och vackert och fint var borta. Jesus var borta, Jesus var död. Fanns det mer någon mening i detta livet? Det är inte svårt att leva sig in hur Maria känner sig. Även om vi känner facit och vet att Jesus uppstått, behöver vi den här skildringen av Maria. Vi behöver som hon få gråta ut vår nöd och vår ensamhet och vår övergivenhet, så att uppståndelsen budskap verkligen kan få landa inne i oss, i våra hjärtan. Vi gråter ut vår sorg inför Jesus. Det är saligt att få göra det, ty där finns både trösten och Tröstaren (Matt 5:4). O JESUS VI VILL GRÅTA /3/ UT ALL VÅR SORG.

När Maria lutar sig in i graven, ser hon inte Jesu kropp ligga där. Den enda förklaringen på det var att ett gravrov måste skett. De har flyttat bort Jesus. Det gör att sorgen blir ännu starkare. Nu har hon inte ens en grav att gå till och sörja vid. Men graven var inte alldeles tom. Hon får se två änglar i vita kläder. Vita kläder är de himmelska kläderna, som alla som kommer till himlen får på sig, vita fotsida kläder. Det är Kristi rättfärdighets kläder.

Här på jorden kan ibland himmelen öppna sig över oss och vi får se budbärare i vita kläder. Då är det viktigt att vi lyssnar in budskapet i våra hjärtan. Då kan ordet om Jesus få befria oss och rena oss och hjälpa oss att ha vårt livs förankring i hans

rättfärdighet.

Vad gjorde änglarna i graven? De satt, står det. Och eftersom änglarna var där, var där alldeles ljusst. Dessa änglar hade sett uppståndelsen. De visste vad som hänt. En gång hade dessa änglar tittat ned från himlen då Jesus föddes i Betlehem. Och de hade varit med i änglakören: Ära åt Gud i höjden och frid på jorden bland människor som han älskar (Lukas 2:14). Då hade Jesus fått liv. Men också nu hade han fått liv. Änglarna hade sett vad som hänt med den döda kroppen. Den hade fått liv. Den hade rest sig upp och gått ut ur linnebindlarna. Änglarna såg detta. De var de enda vittnena till vad som skett. Och säkerligen sjöng de och hoppade och dansade av fröjd. Det var kanske lite ansträngande för dem. Därför står det att de nu satt. De behövde tydligen pusta ut.

När Maria Magdalena kommer till graven frågar de henne med förvåning: Varför gråter du? De var förvånade. Hur kan man gråta en sån här dag? Vilken happy day! sa de. Änglar kan tala engelska.

Men Maria hör inte och förstår inte deras glädje. De har flyttat bort min herre och jag vet inte var de har lagt honom. Är detta vi? Någon eller några har tagit bort Jesus ur våra liv. Vi var förut glada, bekännande kristna. Men så hände något som gjorde, att man blev inställd på nej-sidan. En motgång, en kris, som gjorde oss bittra. En framgång, som gjorde oss dästa, oandliga, döva för tonen från himlen. Och vi sjunger ut vår längtan efter Jesus: O JESUS KRIST, VÅR HERRE /3/ VAR ÄR DU NU?

Nu händer något med Maria Magdalena. Maria får höra en röst bakom sig. Varför gråter du, kvinna? Den rösten säger samma sak som änglarna. Men sen kommer en fråga till: Vem letar du efter? Det är Jesus som står där. Men Maria är så fångad av sin sorg att hon inte ser någonting. Vi kan ibland känna igen oss här. Det svåra som händer, kan göra oss mycket självupptagna. Man ser ingen annan än sig själv. Men Jesus själavårdar henne. Han leder henne bort från hennes känslor. Känslor kan låsa och binda. Han får henne att reflektera.

Bearbeta problemen. Varför gråter du? Vem letar du efter? På detta sätt leder Jesus henne steg för steg från ovisshet till visshet.

Maria tror först att det är trädgårdsvakten som talar till henne: Om det är du som har burit bort honom, herre, så säg mig var du har lagt honom, så att jag kan hämta honom.

Kan det vara så här med oss? Vi ser Jesus som vakten, den som håller efter oss. Vakten tar bort glädjen och livet och gör livet trångt och instängt. Finns den bilden av Jesus hos dig? Du behöver kanske vara stilla och lyssna till vad Jesus verkligen säger:

Mirjam, säger Jesus. Mirjam! Då blixtrar det till för Maria. Hon vänder sig om. Hon ser att det är Jesus och ropar: Rabbouni! Min mästare. Jesus är inte vakten som håller efter oss. Han är Mästaren, min mästare. Den som är starkare än allt det onda. Den som vill komma var och en av oss personligen nära: Hör hur han säger "Mirjam". Byt ut det mot ditt eget namn ... Jag har kallat dig vid ditt namn, du är min! (Jes 43:1).

Mirjam - Rabbouni. Vilken kärlek! Maria tycks göra en rörelse mot Jesus som om hon ville hålla fast honom. Då säger Jesus: Rör inte vid mig, jag har ännu inte stigit upp till min fader. Varför får inte Maria röra vid Jesus, medan Tomas fick uppmaningen att göra det. Kanske beror det på att Maria ville ha Jesus för sig själv. Man kan bli självvis i sin kristendom, gudsnjutning i stället för gudsfruktan, man vill ha ljuvliga känslor, mystisk kristendom.

Jesus menar nu: Detta är inte sättet på vilket vi ska umgås. Jag går nu till Fadern. Vill du ha kontakt med mig och gemenskap med mig så se upp mot den himmelska tronen. Sök det som finns där ovan, där Kristus sitter på Guds högra sida (Kol 3:1 Fb). Vi behöver himlen för att leva på jorden. Vi behöver ta himlen med oss till våra bröder och systrar: Gå till mina bröder och säg dem jag stiger upp till min fader och er fader, till min Gud och er Gud. Gå! Gå ifrån dig själv till andra. Gå och ge. Viktigt steg för att hitta ännu mer glädje. Vi får hjälpa varandra att hitta syskonkärleken. Jesus kallar oss för bröder, syskon. Vi får hjälpa varandra att hitta in i Guds faderskärlek. Jesus "stiger upp till min fader och er fader". Maria lyder. I lydningen kommer glädjen. Påskens glädje. Jesus är uppstånden /3/ han lever idag

JESUS ÄR UPPSTÅNDEN /3/ HALLELUJA!!!